

Кримінальне право та криминологія; кримінально-виконавче право,
правоохоронна діяльність

УДК 343

Донченко Артур Анатолійович

*аспірант відділу дослідження проблем
кримінального процесу та судоустрою*

*Науково-дослідного інституту вивчення проблем злочинності
імені академіка В.В. Сташиса НАПрН України*

Донченко Артур Анатольевич

*аспирант отдела исследования проблем
уголовного процесса и судостройства*

*Научно-исследовательского института изучения проблем преступности
имени академика В.В. Сташиса НАПрН Украины*

Donchenko Artur

Graduate Student of the Department of the

Research Criminal Procedure and the Judiciary Problems

Academician Stashis Scientific Research Institute for the

Study of Crime Problems of the National Academy of Sciences of Ukraine

**КРИМІНАЛЬНІ ПРОЦЕСУАЛЬНІ РІШЕННЯ ДОСУДОВОГО
РОЗСЛІДУВАННЯ ЯК ОБ'ЄКТ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СВОЄЧАСНОСТІ
УГОЛОВНЫЕ ПРОЦЕССУАЛЬНЫЕ РЕШЕНИЯ ДОСУДЕБНОГО
РАССЛЕДОВАНИЯ КАК ОБЪЕКТ ОБЕСПЕЧЕНИЯ
СВОЕВРЕМЕННОСТИ
CRIMINAL PROCEDURAL DECISIONS OF PRE-TRIAL
INVESTIGATION AS AN OBJECT OF TIMELINESS**

Анотація. Стаття присвячена дослідженню кримінальних
процесуальних рішень досудового розслідування як об'єкта забезпечення

своєчасності. У статті проаналізовано наукові підходи до визначення кримінальних процесуальних рішень. Доведено, кримінальні процесуальні рішення досудового розслідування як об'єкт забезпечення своєчасності необхідно розглядати як акти-дії та акти-документи. Визначено специфіку кримінальних процесуальних рішень як об'єкта забезпечення своєчасності, а саме: значна кількість таких рішень характеризується складною процедурою ухвалення; більшість кримінальних процесуальних рішень досудового розслідування має дискреційний характер строків їх прийняття; кримінальні процесуальні рішення досудового розслідування мають чіткий перелік осіб, уповноважених на їх прийняття, а саме: слідчий, дізнавач, прокурор, керівник органу досудового розслідування; керівник органу дізнання, Директор НАБУ, Директор БЕБУ або їх заступники (виключні повноваження, передбачені ч. 9 ст. 170 КПК України), слідчий суддя. Запропоновано класифікація кримінальних процесуальних рішень досудового розслідування як об'єкта забезпечення своєчасності за такими критеріями: суб'єктом прийняття рішення; відповідно до нормативної регламентації строків прийняття кримінальних процесуальних рішень; залежно від необхідності доведення (доставлення, направлення) рішення до адресата; залежно від складності процедури прийняття рішення.

Ключові слова: кримінальне процесуальне рішення, досудове розслідування, своєчасність.

Анотація. Стаття посвячена дослідженню уголовных процессуальных решений досудебного расследования как объекта обеспечения своевременности. В статье проанализированы научные подходы к определению уголовных процессуальных решений. Доказано, что уголовные процессуальные решения досудебного расследования как объект обеспечения своевременности следует рассматривать как акты-действия и акты-документы. Определена специфика уголовных процессуальных

решений как объекта обеспечения своевременности, а именно: значительное количество таких решений характеризуется сложной процедурой принятия; большинство уголовных процессуальных решений досудебного расследования носит дискреционный характер сроков их принятия; уголовные процессуальные решения досудебного расследования имеют четкий перечень лиц, уполномоченных на их принятие, а именно следователь, дознаватель, прокурор, руководитель органа досудебного расследования; руководитель органа дознания, Директор НАБУ, Директор БЭБУ или их заместители (исключительные полномочия, предусмотренные ч. 9 ст. 170 УПК Украины), следственный судья. Предложена классификация уголовных процессуальных решений досудебного расследования как объекта обеспечения своевременности по следующим критериям: субъектом принятия решения; в соответствии с нормативной регламентацией сроков принятия криминального процессуального решения; в зависимости от необходимости доведения (доставления, направления) решения до адресата; в зависимости от сложности процедуры принятия решения.

Ключевые слова: *уголовное процессуальное решение, досудебное расследование, своевременность.*

Summary. *The article is devoted to the study of criminal procedural decisions of pre-trial investigation as an object of ensuring timeliness. The article analyzes scientific approaches to the definition of criminal procedural decisions. It is proved that criminal procedural decisions of pre-trial investigation as an object of ensuring timeliness should be considered as acts-actions and acts-documents. The specifics of criminal procedural decisions as an object of ensuring timeliness are determined, namely: a significant number of criminal procedural decisions of pre-trial investigation is characterized by a complex adoption procedure; the majority of criminal procedural decisions of pre-trial investigation have a discretionary character of terms of their acceptance; criminal procedural decisions*

of pre-trial investigation have a clear list of persons authorized to accept them, namely: investigator, coroner, prosecutor, head of the pre-trial investigation body; the head of the inquiry body, the Director of NABU, the Director of ESBU or their deputies (exclusive powers provided for in Part 9 of Article 170 of the CPC of Ukraine), the investigating judge. The classification of criminal procedural decisions of pre-trial investigation according to the following criteria is offered: the subject of decision-making; in accordance with the regulations of the deadlines for making criminal procedural decisions; depending on the need to bring (delivery, referral) the decision to the addressee; depending on the complexity of the decision-making procedure.

Key words: *criminal procedural decision, pre-trial investigation, timeliness.*

Постановка проблеми. Рішення у кримінальному процесі відіграють одну з ключових ролей. Вони розкривають зміст як окремих процесуальних дій (стадій, етапів) у межах кримінального провадження, так і його перебіг загалом, при цьому являючись одночасно причиною, наслідком та результатом процесуальної діяльності в кримінальному судочинстві [1, с. 19]. Враховуючи таке фундаментальне значення кримінальних процесуальних рішень до них висувається низка вимог, однією з яких є своєчасність. Так правова категорія зумовлює наявність низки особливостей у об'єкта її забезпечення, у зв'язку з цим необхідним видається дослідити кримінальні процесуальні рішення крізь призму забезпечення їх своєчасності.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Кримінальні процесуальні рішення (далі – КПР) неодноразово привертали увагу вчених-процесуалістів як об'єкт дослідження. Зокрема, ця правова категорія аналізувалася в роботах таких науковців як: І.В. Басиста, Н.В. Глинська, П.А. Лупинська, О.І. Марочкін, Д.А. Машукова, В.Т. Нор, Д.О. Скоромний

та ін. У той же час КІР досудового розслідування як об'єкт забезпечення своєчасності не були предметом окремого дослідження.

Метою цієї статті є дослідження кримінальних процесуальних рішень досудового розслідування як об'єкта забезпечення своєчасності, визначення специфіки таких рішень та здійснення їх класифікації.

Виклад основного матеріалу. Довідково-енциклопедична література розглядає рішення як один з необхідних моментів вольової дії, який полягає у виборі цілі та способів її виконання. Ця дія передбачає попереднє усвідомлення мети та засобів, уявне здійснення, що передує фактичній дії, зважання підстав «за» та «проти» її виконання тощо, що завершується прийняттям рішення [2, с. 645]. У літературі з філософії рішення визначається як прообраз майбутнього, створеного людиною на основі аналізу й оцінки дійсного стану як самої системи, так і довколишнього середовища [3, с. 44].

У теорії права під рішенням прийнято розуміти акт застосування права, підсумок правозастосовної діяльності [4, с. 642–643]. За висновком С.С. Алексєєва, рішення є головною, визначальною ланкою правозастосовної діяльності [5, с. 278]. Аналогічний підхід щодо визначення процесуальних рішень як акту правозастосовної діяльності застосовується й у царині науки кримінального процесу. Так, наприклад, Н.В. Глинська під КІР розуміє виражений у встановленій законом формі індивідуальний правозастосовний акт, у якому компетентні державні органи і посадові особи у передбаченому законом порядку з метою вирішення правових і кримінологічних завдань кримінального судочинства надають відповіді на питання, що виникли у справі, і виражають владне волевиявлення про дії або бездіяльність, які впливають з установлених на момент винесення рішення фактичних обставин справи і приписів чинного законодавства [6, с. 32].

Дещо іншого підходу дотримується Д.А. Машукова, розглядаючи процесуальні рішення як висновки органу дізнання, слідчого, прокурора суду з вирішення питань, які виникають в ході провадження у кримінальній справі, які утворюють, змінюють чи припиняють права і обов'язки учасників кримінального провадження [7, с. 196].

П. А. Лупинська під рішеннями у кримінальному процесі розуміла виражені у встановленій законом процесуальні формі правові акти, в яких відповідна посадова особа в межах своєї компетенції, у передбаченому законом порядку, робить висновки про встановлені фактичні обставини та на основі цих обставин і закону дають відповіді на правові питання та виражають владне волевиявлення про дії, що впливають із встановлених обставин і приписів закону [8, с. 28-29].

В. Н. Григор'єв, Г. А. Кузьмін стверджують, що процесуальне рішення – це направлений на реалізацію призначення кримінального судочинства індивідуальний акт, винесений у межах компетенції відповідного державного органу або посадовою особою та реалізуючий його повноваження, які виражені у встановленій законом формі, що містить правові висновки з питань, які виникають під час досудового провадження та наділені властивостями законності, обґрунтованості та вмотивованості [9, с. 23].

Варто відзначити, що аналіз наукових поглядів на поняття КПР надає підстави стверджувати, що більшість науковців, визначають КПР саме як акт виражений у встановленій законом формі, тобто як письмовий документ (акт-документ). Зазначимо, що науці кримінального процесу відоме й таке поняття як акти-дії, які не знаходять свого вияву у матеріальній формі. Водночас у науковій літературі акцентують увагу на тому, що в аспекті зовнішньої визначеності будь-яке КПР повинне втілюватися саме в письмову форму, індивідуалізуватися та відображатися у провадженні у вигляді кримінального процесуального документа. Оскільки йдеться про

офіційне провадження, що здійснюється з метою справедливого вирішення кримінально-правового конфлікту, то письмова форма документів має безпосереднє практичне значення, тому що зафіксоване на конкретному носії (на папері) рішення матеріалізується у цьому провадженні як певна правова даність, що дозволяє будь-яким учасникам процесу ознайомитися з ним з метою захисту своїх прав і законних інтересів [6, с. 27-28].

У сенсі нашого дослідження ми не можемо повністю погодитись із таким твердженням з огляду на таке. Дійсно, більшість КПР матеріалізується у встановленій законом формі (постанова, повідомлення про підозру, обвинувальний акт, ухвала тощо), водночас аналіз чинного КПК України надає підстави стверджувати, що є КПР, які хоча й не мають встановленої законом форми, водночас знаходять своє вираження у результатах їх прийняття. Зокрема, мова йде про таке рішення як внесення відомостей до ЄРДР¹. Самому факту реєстрації відомостей про кримінальне правопорушення передуює розумова діяльність слідчого, дізнавача, прокурора щодо можливості внесення таких відомостей до реєстру (наявності ознак кримінального правопорушення у заяві, повідомленні). Така розумова діяльність закінчується прийняттям вольового акту-дії, а саме фактичній реєстрації відомостей у ЄРДР. Таким чином хоча прийняття рішення про внесення відомостей до ЄРДР і не закріплюється в матеріальній формі, водночас може бути оцінено з точки зору відповідності такого рішення вимозі своєчасності його прийняття. Аналогічної точки зору дотримується й С. Шульгін вказуючи, що внесення відомостей до ЄРДР відповідає рисам, характерним для КПР [10, с. 27-28]. Тож, враховую тему нашої роботи, ми вважаємо, що КПР досудового розслідування необхідно розглядати не лише як акти-документи, а й як акти-дії.

---

¹ *Примітка.* Фактично прийняття такого рішення відбувається поза межами кримінального провадження. Адже відповідно до чинного КПК України досудове розслідування починається саме з моменту реєстрації відомостей про кримінальне правопорушення у ЄРДР. Водночас таке рішення є кримінальним процесуальним рішенням, оскільки внаслідок його реалізації породжуються кримінальні процесуальні відносини.

На підставі вищевикладеного слушною видається класифікації КПР, надана В.С. Зеленецьким, який розподілив усі рішення, прийняті компетентними особами під час кримінальної процесуальної діяльності, з урахуванням їх індивідуальної визначеності, чіткості зовнішнього вияву втіленого в них веління, на явні (або зовні очевидні) і неявні (або латентні) [11, с. 158]. Так, наприклад, вже згадуване рішення про внесення відомостей до ЄРДР хоча й є латентним (тобто не має встановленої законом форми письмового документа), відповідно до класифікації наведеної вище, водночас законодавцем визначено строки прийняття такого рішення, а саме 24 години з моменту подання заяви, повідомлення про вчинене кримінальне правопорушення або після самостійного виявлення (слідчим, дізнавачем, прокурором) з будь-якого джерела обставин, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення. Таким чином забезпечення своєчасності такого рішення видається актуальним.

Підсумовуючи зазначене зауважимо, що поняття КПР є досить розробленим у науковій літературі тому надання авторської дефініції не видається доречним, водночас з урахуванням тематики дослідження доцільним є окреслення специфіки КПР досудового розслідування як об'єкту забезпечення своєчасності, яка полягає у наступному.

1. Значна кількість КПР досудового розслідування характеризується складною процедурою ухвалення таких рішень.

2. КПР досудового розслідування як об'єкт забезпечення своєчасності є як рішення, що матеріалізуються у відповідному документі, так і рішення, що не мають матеріальної форми.

3. Більшість КПР досудового розслідування має дискреційний характер строків їх прийняття.

4. КПР досудового розслідування мають чіткий перелік осіб, уповноважених на їх прийняття, а саме: слідчий, дізнавач, прокурор, керівник органу досудового розслідування; керівник органу дізнання, Директор

НАБУ, Директор БЕБУ або їх заступники (виключні повноваження, передбачені ч. 9 ст. 170 КПК України), слідчий суддя.

Наступним питанням, пов'язаним з такою категорією як КПР у сенсі нашої роботи є класифікація процесуальних рішень. Адже, як справедливо зазначають у науковій літературі класифікація процесуальних рішень (а рішення слідчого є одним із видів процесуальних рішень) має теоретичне і практичне значення. Теоретичне значення полягає в тому, що класифікація сприяє з'ясуванню як загальної природи процесуальних рішень, так і особливостей окремих рішень та вимог закону, що пред'являються до них. Практичне значення полягає в тому, що класифікація спрямована на забезпечення прийняття законних та обґрунтованих рішень шляхом виділення тих загальних та особливих ознак, які мають враховуватися при винесенні рішень з конкретних питань [12, с. 35].

П. А. Лупинською класифікує процесуальні рішення за такими критеріями: змістом; функціональним призначенням; суб'єктами, які вправі приймати рішення; часом прийняття рішення і тривалістю дії; процесуальним порядком прийняття рішення і вимогами до їх форми; юридичною чинністю; підставами та умовами ухвалення рішення [13, с. 26–33].

Н.Г. Муратова здійснює класифікацію процесуальних актів попереднього розслідування в залежності від їх правової природи, способу набуття юридичної чинності й органів, повноважних приймати ці акти, від характеру спрямованості й етапів розслідування, а також у залежності від того, чи потрібно для прийняття акта який-небудь попередній кримінально-процесуальний акт [14, с. 39-46].

Беручи до уваги специфіку практичної спрямованості класифікації КПР, у межах дослідження концептуальних основ формування стандартів доброякісності КПР Н.В. Глинська проводить класифікацію за такими критеріями: за складністю процедури ухвалення КПР; за ініціативою в

ухваленні КПР, за характером дискреційної складової, реалізованої при ухваленні КПР; та відношенням до кримінальної процесуальної ітерації (повторювання) [6, с. 34].

О.І. Марочкін проводить класифікацію процесуальних рішень слідчого за такими критеріями: процесуальна форма їхнього викладу; ступінь визначеності в законі структурної впорядкованості; відношення до предмета доказування; інформаційний режим їх прийняття; залежно від етапу досудового розслідування; спосіб словесно-документального вираження (зовнішня форма); функціональна спрямованість; залежно від нормативного визначення строків прийняття рішення; ступінь процесуальної самостійності слідчого; відповідно до ініціатора прийняття рішення; можливість зміни слідчим власних процесуальних рішень; можливість їх оскарження на стадії досудового розслідування; передбачуваність законом рішення слідчого [15, с. 35-41].

У контексті розглядуваного питання варто відзначити, що наведені вище критерії класифікації КПР є цілком обґрунтованими водночас не відповідають цілям нашої роботи. З цього приводу у науковій літературі вірно зазначають, що «вибір критеріїв класифікації, тобто істотних ознак рішень, що служать підставою класифікації, обумовлений її практичними цілями» [16, с. 203]. Тому необхідним видається проведення класифікації КПР досудового розслідування у сенсі дослідження своєчасності їх прийняття.

Так, ми пропонуємо здійснити класифікацію КПР досудового розслідування як об'єкта забезпечення своєчасності за таким критеріями: за суб'єктом прийняття рішення; відповідно до нормативної регламентації строків прийняття КПР; залежно від необхідності доведення (доставлення, направлення) рішення до адресата; залежно від складності процедури прийняття рішення.

1. *За суб'єктом прийняття* КПР досудового розслідування можна поділити на: рішення слідчого; рішення дізнавача; рішення прокурора (поняття прокурор використовується у розумінні п. 15 ч. 1 ст. 3 КПК України); рішення керівника органу досудового розслідування, рішення керівника органу дізнання; рішення Директора Національного антикорупційного бюро України; рішення Директора Бюро економічної безпеки; рішення слідчого судді.

2. *Відповідно до нормативної регламентації строків прийняття КПР* досудового розслідування. Відзначимо, що аналогічний критерій виділяє й О.І. Марочкіним, щодо класифікації рішень слідчого. Відповідно до цього критерію, автор поділяє рішення на: а) рішення, конкретні строки винесення яких встановлені законом (ст. 214 КПК України); б) рішення, конкретні строки винесення яких законом не встановлені (ч. 4 ст. 284 КПК України) [15, с. 39]. Вважаємо, що такий критерій може бути застосований не лише щодо класифікації рішень слідчого, а й з метою класифікації всіх КПР досудового розслідування. Тому відповідно до нормативної регламентації строків прийняття КПР досудового розслідування можна поділити на: рішення, строк прийняття яких чітко передбачені чинним КПК; рішення, строк прийняття яких має дискреційний характер.

З цього приводу варто зазначити, що строк прийняття більшості КПР досудового розслідування не визначений чинним КПК, тобто має дискреційний характер. Такий підхід законодавця до визначення строків прийняття КПР, серед іншого, обумовлений об'єктивною неможливістю передбачити строки прийняття кожного рішення під час досудового розслідування, адже прийняття, наприклад, такого рішення як повідомлення про підозру залежить від конкретних обставин конкретного кримінального провадження і визначати строки на постановлення останнього є звісно не логічним. Водночас забезпечення своєчасності рішень з дискреційним характером строків їх прийняття має вкрай важливе значення, оскільки

аналіз правозастосовної практики свідчить про наявність низки пов'язаних із цим проблемних питань.

3. Залежно від необхідності доведення (доставлення, направлення) рішення до адресата КПП досудового розслідування можна поділити на: рішення, що створюють правові наслідки з моменту їх постановлення; рішення що створюють правові наслідки з моменту доведення (доставлення, направлення) такого рішення до адресата.

Виділення такого критерію обумовлена тим, що характерними ознаками КПП є, серед іншого, такі: державно-владний характер, який полягає в тому, що вони можуть бути прийняті тільки спеціально уповноваженими державними органами і посадовими особами в межах їх компетенції. Також вони містять владне веління органів держави, породжують, змінюють або припиняють кримінальні процесуальні відносини; владно-розпорядчий характер, який дістає вияв у в тому, що в прийнятих актах не тільки реалізуються владні повноваження суб'єктів, що ведуть процес, а і містяться певні вказівки, владні розпорядження, що детермінують поведінку інших учасників процесу; спонукальний, ініціюючий характер, тому що КПП спонукають відповідних фізичних або юридичних осіб до здійснення певних юридично значущих дій або до утримання від їх здійснення. Водночас аналіз практики застосування чинного кримінального процесуального законодавства надає підстави стверджувати про наявність низки КПП досудового розслідування, що набувають зазначені вище властивості лише з моменту доведення (доставлення) таких рішень до адресата [6, с. 30-31].

Зокрема, мова йде про такі КПП як повідомлення про підозру, обвинувальний акт, рішення про завершення досудового розслідування. Так, наприклад, прийняття рішення про завершення досудового розслідування саме по собі не створює, не припиняє та не змінює жодних кримінальних процесуальних відносин. Адже відповідно до ч. 1 ст. 290 КПК

України визнавши зібрані під час досудового розслідування докази достатніми для складання обвинувального акта, клопотання про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру прокурор або слідчий за його дорученням зобов'язаний *повідомити підозрюваному, його захиснику, законному представнику та захиснику особи, стосовно якої передбачається застосування примусових заходів медичного чи виховного характеру, про завершення досудового розслідування* та надання доступу до матеріалів досудового розслідування. Таким чином лише з моменту доведення до сторони захисту рішення прокурора про завершення досудового розслідування починається новий етап кримінального провадження, тобто рішення призводить до певних процесуальних наслідків.

Так само й прийняття обвинувального акту саме по собі не створює жодних процесуальних наслідків відповідно до чинного КПК України. Адже відповідно до ч. 2 ст. 42 КПК України обвинуваченим (підсудним) є особа, *обвинувальний акт щодо якої переданий до суду в порядку, передбаченому статтею 291 цього Кодексу*. Крім того, відповідно до ч. 2 ст. 283 КПК України прокурор зобов'язаний у найкоротший строк після повідомлення особі про підозру здійснити одну з таких дій: ... 3) *звернутися до суду з обвинувальним актом....* Таким чином законодавець із направленням обвинувального акта до суду пов'язує не лише набуття особою статусу обвинуваченого, а й сам факт закінчення досудового розслідування. Тож лише з моменту спрямування обвинувального акта до суду таке рішення набуває свого функційного призначення.

4. Залежно від складності процедури прийняття КПК можна поділити на ті, що приймаються в порядку простої процедури та ті, що приймаються в порядку складної процедури [6]. Простою процедурою є такий порядок прийняття рішень, відповідно до якого рішення приймається одноособово тобто законом не вимагається додаткових погоджень такого рішення

(наприклад, рішення слідчого за результатами розгляду клопотання в порядку ст. 220 КПК є рішенням прийнятим в порядку простої процедури його ухвалення, або рішення прокурора про закриття кримінального провадження). Складною процедурою прийняття КПП можна вважати такий порядок його прийняття, що вимагає додаткового погодження такого рішення (наприклад, повідомлення про підозру, клопотання про застосування запобіжних заходів, клопотання про проведення негласних слідчих розшукових дій, якщо такі рішення приймає слідчий). У аспекті нашого дослідження особливий інтерес становлять рішення, що приймаються в порядку складної правової процедури, адже в такому випадку забезпечення своєчасності залежить від скоординованої роботи таких суб'єктів. Так, непогодження рішення з неповажних причин, або розгляд можливості погодження рішення впродовж тривалого часу, має наслідком порушення своєчасності такого КПП.

Висновки і перспектива подальших досліджень у даному напрямку.

1. Специфіка КПП досудового розслідування як об'єкту забезпечення своєчасності полягає у такому: значна кількість КПП досудового розслідування характеризується складною процедурою ухвалення таких рішень; такі рішення необхідно розглядати як рішення, що матеріалізуються у відповідному документі, так і рішення, що не мають матеріальної форми; більшість КПП досудового розслідування має дискреційний характер строків їх прийняття; такі рішення мають чіткий перелік осіб, уповноважених на їх прийняття, а саме: слідчий, дізнавач, прокурор, керівник органу досудового розслідування; керівник органу дізнання, Директор НАБУ, Директор БЕБУ або їх заступники (виключні повноваження, передбачені ч. 9 ст. 170 КПК України), слідчий суддя.

2. Видається можливим здійснити класифікацію КПП досудового розслідування як об'єкта забезпечення своєчасності за таким критеріями: за

суб'єктом прийняття рішення; відповідно до нормативної регламентації строків прийняття КПР; залежно від необхідності доведення (доставлення, направлення) рішення до адресата; залежно від складності процедури прийняття рішення.

3. Проведене дослідження є підґрунтям для подальшого вивчення своєчасності кримінальних процесуальних рішень досудового розслідування.

Література

1. Скоромний Д.О. Правове регулювання прийняття кримінальних процесуальних рішень: дис. ... канд. юрид наук. Харків, 2018 р. 242 с.
2. Большая Советская Энциклопедия. 2-е изд. Москва: Советская энциклопедия, 1955. Т. 36. 672 с.
3. Коршунов А.М. Отражение, деятельность, познание. Москва: Политиздат, 1979. 216 с.
4. Скакун О.Ф. Теория государства и права (энциклопедический курс): учебник Харьков: Эспада, 2005. 840 с.
5. Алексеев С.С. Общая теория права: в 2-х т. Москва: Юридическая литература, 1982. Т. 2. 360 с.
6. Глинська Н.В. Концептуальні засади визначення та забезпечення стандартів доброякісності кримінальних процесуальних рішень: дис. ... доктора юрид наук. Харків, 2015 р. 469 с.
7. Машукова Д.А. Классификация процессуальных решений следователя. *Перспектива – 2002* : матер. Всерос. науч. конф. студентов, аспирантов и молодых ученых. В 5-ти томах. Нальчик : Изд-во Каб.-Балк. ун-та, 2002, Т. 4. С. 193–196.
8. Лупинская П. А. Решения в уголовном судопроизводстве. Их виды, содержание и формы: монография. Москва: Юрид. лит., 1976. 168 с.

9. Григорьев В. Н. Правовые и организационные основы принятия решения в уголовном процессе (досудебные стадии): монография. Москва: ЮНИТИ ДАНА, 2003. 136 с.
10. Шульгин С. Види процесуальних рішень слідчого та прокурора. *Підприємництво. Господарство і право*. 2019. № 8. URL: <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2019/8/40.pdf>
11. Зеленецкий В. С. Возбуждение уголовного дела. Харьков. КримАрт, 1998. 340 с.
12. Лупинская П.А. Решения в уголовном судопроизводстве: теория, законодательство и практика. Москва: Юристъ, 2006. 174 с.
13. Лупинская П. А. Решения в уголовном судопроизводстве: их виды, содержание и формы Москва: Юрид. лит., 1976. 168 с.
14. Муратова Н.Г. Процессуальные акты органов предварительного расследования. Казань: Изд-во Казан. ун-та, 1989. 120 с.
15. Марочкін О.І. Мотивування процесуальних рішень слідчого: монографія. Київ: Національна академія прокуратури України, 2015. 214 с.
16. Фойницкий И.Я. Курс уголовного судопроизводства. Т.1. Санкт-Петербург, 1902. 653 с.

References

1. Skoromnyj D.O. Pravove rehuljuvannja pryjnjattja kryminaljnykh procesualjnykh rishenj: dys. ... kand. juryd nauk. Kharkiv, 2018 r. 242 s.
2. Bolshaya Sovetskaya Entsiklopediya. 2-e izd. Moskva: Sovetskaya entsiklopediya, 1955. T. 36. 672 s.
3. Korshunov A.M. Otrazhenie, deyatelnost, poznanie. Moskva: Politizdat, 1979 . 216 s.
4. Skakun O.F. Teoriya gosudarstva i prava (entsiklopedicheskiy kurs): uchebnik Kharkov: Espada, 2005. 840 s.

5. Alekseev S.S. Obshchaya teoriya prava: v 2-kh t. Moskva: Yuridicheskaya literatura, 1982. T. 2. 360 s.
6. Ghlynsjka N.V. Konceptualjni zasady vyznachennja ta zabezpechennja standartiv dobrojakisnosti kryminaljnykh procesualjnykh rishenj: dys. ... doktora juryd nauk. Kharkiv, 2015 r. 469 s.
7. Mashukova D.A. Klassifikatsiya protsessualnykh resheniy sledovatelya. Perspektiva – 2002 : mater. Vseros. nauch. konf. studentov, aspirantov i molodykh uchenykh. V 5-ti tomakh. Nalchik : Izd-vo Kab.-Balk. un-ta, 2002, T. 4. S. 193–196.
8. Lupinskaya P. A. Resheniya v ugolovnom sudoproizvodstve. Ikh vidy, sodержanie i formy: monografiya. Moskva: Yurid. lit., 1976. 168 s.
9. Grigorev V. N. Pravovye i organizatsionnye osnovy prinyatiya resheniya v ugolovnom protsesse (dosudebnye stadii): monografiya. Moskva: YuNITI DANA, 2003. 136 s.
10. Shuljghin S. Vydy procesualjnykh rishenj slidchogho ta prokurora. *Pidpryjemnyctvo. Ghospodarstvo i pravo*. 2019. № 8. URL: <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2019/8/40.pdf>
11. Zelenetskiy V. S. Vozbuzhdenie ugolovnogo dela. Kharkov. KrimArt, 1998. 340 s.
12. Lupinskaya P.A. Resheniya v ugolovnom sudoproizvodstve: teoriya, zakonodatelstvo i praktika. Moskva: Yurist, 2006. 174 s.
13. Lupinskaya P. A. Resheniya v ugolovnom sudoproizvodstve: ikh vidy, sodержanie i formy Moskva: Yurid. lit., 1976. 168 s.
14. Muratova N.G. Protsessualnye akty organov predvaritelnogo rassledovaniya. Kazan: Izd-vo Kazan. un-ta, 1989. 120 s.
15. Marochkin O.I. Motyvuvannja procesualjnykh rishenj slidchogho: monoghrafija. Kyjiv: Nacionaljna akademija prokuratury Ukrajinny, 2015. 214 s.

16. Foynitskiy I. Ya. Kurs ugolovnogo sudoproizvodstva. T.1. Sankt-Peterburg,
1902. 653 s.